

disse forffjellige Vndringer er Landstthinget gaaet ind paa med Undtagelse af denne ene § 8. Det synes derfor billigt, at Folkethinget ogsaa tager Hensyn til Landstthingets Ønsker. Sluttelig skal jeg tillige henlede Øpmærksomheden paa, at denne Lov skal jo kun gjælde til 1ste April 1895. Skulde det saa virkelig vise sig, at denne § 8 er saa skjæbnsvanger, at den medfører ubehagelige Følger, saa kan man til den Tid jo ophæve, udelade eller forandre den. Det forekommer mig, at naar Landstthinget i den Grad har været imødekommende mod Folkethinget, som det har været i dette Tilfælde, ser det ganske mærkværdigt ud, at Folkethinget ikke i disse to Bagateller vil rette sig efter Landstthinget. Jeg vil derfor paa det Bedste anbefale, at disse to Vndringsforslag blive forkastede.

Justitsministeren (M. L. L. M. a. n. n.): Hvad de foreliggende Vndringsforslag angaar, maa jeg selvfølgelig fraraade deres Vedtagelse, da jeg meget gjerne vilde se, at Loven kommer ud. Vndringsforslaget Nr. 1 tror jeg, at allerede den ærede Ørdsfører for Flertallet indrømmede ikke havde nogen større Betydning, og hvad den ny § 8 angaar, er det et Vndringsforslag, der virkelig er stillet i det andet Thing for at imødekomme dette Thing, idet man nemlig har troet, at det, der her i Thinget fornemlig havde vakt Anstød ved den gamle § 8, var det, at der i den blev etableret en ganske særegen Regel alene for Kjøbenhavn, og de Medlemmer af det andet Thing, som stillede dette Vndringsforslag og stemte for det, have troet, at det var denne Ulighed, som i Særdeleshed havde lagt Hindringer i Veien for Paragrafens Vedtagelse her i Thinget, og derfor have de søgt efter en Affattelse, hvorved denne Ulighed blev undgaaet. Paragrafen medfører altsaa, at der ikke bliver nogen særegen Regel for Kjøbenhavns Kommune, men enhver Kommune, som i sin Sundhedsvedtægt vil optage en Bestemmelse om Tilfyn med de Pleiebørn, der anbringes udenfor Kommunen, vil altsaa kunne blive fri for det lokale Tilfyn. De Kommuner derimod, som ikke ville det, komme ind under det lokale Tilfyn. Det ligger vel i Tingens Natur, at det vil kun undtagelsesvis være Landkommuner, idet det vel sagtens er sjældent, at Landkommuner anbringe Pleiebørn udenfor Kommunen selv, men det vil kunne gjælde foruden for Kjøbenhavn vistnok om mange af Kjøbstæderne. § 8 borttager altsaa det særegne Privilegium, eller hvad man vil kalde det, som det kunde synes, at Kjøbenhavn vindicerede sig ved den forrige Affattelse og Bestemmelsen er nu stillet saale-

des, at enhver Kommune — det gjælder jo forresten ogsaa Landkommunerne — som i deres Sundhedsvedtægt vil optage betryggende Bestemmelser om de Børn, som anbringes udenfor Kommunen, kunne nyde Godt af Paragrafen. Jeg kan derfor ikke Andet end meget anbefale det ærede Thing at stemme imod Flertallets Vndringsforslag og saaledes bidrage til, at Loven kommer ud.

Ørdsføreren (M. Sørensen): Meningen med nærværende Lovforslag er jo at skabe et godt Tilfyn med Pleiebørn Landet over, og den Hovedregel, vi have her i Lovforslaget om, hvorledes dette Tilfyn skal føres, anse vi for en god Regel at indføre i vor Lovgivning. Hvorfor skulle vi saa have disse mange Undtagelser? Naar en Kommunalbestyrelse sætter sine Børn ud i Pleie i en anden Kommune, hvorfor maa disse Børn da ikke faae saa godt et Tilfyn, som det er muligt at faae dem? Hvorfor skal nu en Kommunalbestyrelse kunne fritage sig selv for at faae Børnene under saa godt Tilfyn som muligt, blot ved at faae nogle Bestemmelser ind i en Sundhedsvedtægt, som den selv fører Tilfyn med, Bestemmelser, som skulle rette sig efter, hvad Justitsministeren skjønner kan være rigtigt i dette Tilfælde? Jeg maa gaa ud fra, at det er denne honette Ambition hos Kjøbenhavns Magistrat, som gaar igennem i dette Forslag; thi det er vistnok ikke stillet for andre Kommuners Skyld end for Kjøbenhavns. Den Ulighed, som den høitærede Minister mener, kom ud af Loven, idet alle Kommuner ere stillede lige, denne Uligheds Bortjernelse bryder jeg mig for mit Vedkommende ikke meget om, da vi samtidig etablere en anden Ulighed, som er meget værre, nemlig at en hel Del Pleiebørn komme under godt Tilfyn, medens andre komme under et — som jeg ser paa Sagen — daarlign Tilfyn. Dette sker ved § 8, og derfor nærer jeg stor Betænkelighed ved at stemme for den. Vndringsforslaget til § 1 omtalte jeg før; men jeg skal tilføie, at havde der ikke været Andet i Veien end det, at 30,000 var forandret til 20,000, saa vilde det næppe fra Udvalgets Side have mødt nogen Modstand.

Berg: Ogsaa mig forekommer det, at det høie Landstthing har vist Imødekommendehed, set fra dets tidligere Afstemning, inden Loven gif hertil, og jeg vil derfor antage, uaagtet jeg ikke kjender Motiveringen, at § 8 er sat ind i den Hensigt, at den skulde danne et Mellemled mellem, hvad Landstthinget vedtog, og hvad Folkethinget forkastede. Jeg tror, det har været Hensigten,